

MEDİNE'DEN DÜNYAYA BAKIŞ

Nureddin Yıldız'ın 19.10.2014 tarihli (28.) Şehzâdebaşı Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdü'lillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Hepimizin bildiği mühim bir gerçek var. Rabb'imiz Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselamı bütün insanlar O'nu örnek alsınlar diye peygamber olarak gönderdi. Allah "O'na iman edenler ve imanlarının gereği olarak onu izleyenler mü'min olarak cennete girecekler" diyerek kanun koydu.

Bunu biliyoruz.

Bildiğimiz bir gerçek daha var: Resûlullah olarak Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselam Mekke'de ve Medine'de hayatta iken o zamanın insanları O'nu görerek, mübarek kişiliğini ve bedenini izleyerek Allah'a Müslüman olduklarını ispat ettiler. O kadar ki O, Medine'ye hicret edince O'nun bulunduğu şehir olan Medine'ye –O'nun mübarek vücudunun bulunduğu yere- gitmeden iman da kabul olmaz oldu. O hayatta iken mü'min olmak ancak O'nun yanında olmakla, O'nun elinden tutmakla, O'nun imam olduğu camide namaz kılmakla mümkündü.

Aziz Kardeşlerim,

Bugün ve kıyamete kadar yaşayacak bütün insanların bilmek zorunda oldukları bir gerçek daha var. Dün Hıra Dağı'ndan inerek 'ben sizin Peygamberinizim' diyen Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselatu vesselamın yanına çömelen "peki, Peygamberimsin" diyen ve O'nunla beraber Medine'ye, Uhud'a, Tebük'e giden, arkasında namaza duran kişi Müslüman'dı. O fani âlemden Rabb'ine gittikten sonra da kıyamete kadar yaşayacak bütün insanların Abdullah'ın oğlu Muhammed'in peşinden gitmesi şart olduğuna göre bu şart Medine'ye giderek değil Medine'yi yaşadığın şehir getirerek mümkün olacaktır. Bir kanun da budur. Medine'ye hicret eden Resûlullah aleyhisselatu vesselamı orada bulmak o günkü kanundu.

Bugünkü kanun da; Medine'yi köyüne getirip köyünü Medineleştirmek, evini Medineleştirmek, iş yerini Medineleştirmektir. Bugün evler, iş yerleri, okullar, caddeler, köyler ve kasabalar Medineleştirilmediği sürece Müslümanların sekiz günlük "Medine Kampı" bile -adı umre de olsa- Resûlullah'ın peşinden gitme idealini gerçekleştirmeyecektir. Asıl gaye; evde Resûlullah gibi bir saat yaşamaktır. Diğeri ise romatizması için sekiz günlüğüne gittiği kaplıcada iyileşeceğini zanneden bir hasta gibi olmaktır. Resûlullah aleyhisselatu vesselam sağ iken kanun; bulunduğu yer Kâbe'nin olduğu Mekke bile olsa onu bırakarak Resûlullah aleyhisselatu vesselamın diyarına gitmekti. O vefat edince kanun şekil değiştirdi; ama kalkmadı. Gideceğin Resûlullah, Rabb'ine gitti. Ama onun bâki olan Kur'an ve Sünnet'i kaldı. Onların senin evine, okuluna, köyüne, kasabana geliyor olması gerekir. Biz bunu Resûlullah'ın kendisi yok ama sünneti var olarak anlıyoruz.

Resûlullah aleyhisselatu vesselamın fani cesedi aramızda değil ama ebedi Kur'an'ı ve ebedi mirası olan sünneti elhamdülillah içimizdedir, kütüphanelerimizdedir, medreselerimizdedir, camilerimizdedir. Müslümanlık da budur. Sağ olsaydı nasıl ayağına giderek "buradayım ya Resûlullah" diyeceksek aynı şekilde "O olmasa da sünneti var, sünnetini bağrıma bastım" deriz. Böylece de aramızda bin seneden daha uzun bir zaman farkı olduğu hâlde Ebubekirlerle, Enes ibni Maliklerle inşallah -ortak paydamız Resûlullah ve Sünneti olduğu için- cennette buluşuruz. Cennet de Allah'a ve peygamberlerine iman edenlerin diyarıdır. Cennette buluşmanın ortak paydası "la ilahe illallah Muhammedün Resûlullah'tır." Ebubekir'i de cennete koyan şifre odur. Enes ibni Malik'i de cennete koyan şifre odur. İnşallah bizi de cennete koyacak olan muhteşem şifre odur. Bu şifre Resûlullah sağ olduğu zaman ayağına gitmekle mümkündür. Şimdi ise ayağına gitmek, onun sünnetini yüreğine getirmekle gerçekleşecek bir olaydır.

Bu sebeple kardeşlerim, bir Müslüman olarak biz "filanca şey sünnetmiş" dediğimiz zaman o sünneti köşesinden alınacak bir değer olarak değil Ebubekir'in mağara arkadaşlığı olarak görürüz. Misvak Sudan Çöllerinde, Arap Çöllerinde yetişen bir bitkinin adı değildir. Bizim öz anamızdan doğarken ağızımızda bulunan dişlerimizden daha değerli bir ismin kendisidir. Misvak kullanamıyor olsak da onu azı dişimizden daha güçlü tutarız. Çünkü adı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem adı ile birleşmiştir. Sakal çenemizde biten tüyün adı değil, Ebubekir, Enes ibni Malik'le cennete girişte ortak paydamızın simgelerinden birisidir. Biz, öğle namazından önce veya sonra kıldığımız sünnet namazını ortak paydamızdaki eylem olarak görürüz. Aksi takdirde Ebubekirlerle, Enes ibni Maliklerle, Ömer bin Hattablarla -Allah onlardan razı olsun- aynı cennette buluşturacak ortak paydanın zeminini bulamayız. Hayâlî bir mücadelenin peşinde koşmuş oluruz.

Bunun için Müslüman, hadis kelimesini imanının gereği olarak dinler, "hadismiştir" demez, "Resûlullah'a hicret etmek gibi bir şey" der. Medine'ye gidmeden yüreği Medineleşmiş Müslüman bu Müslümandır. Ona o zaman her yer Medine olur. Tıpkı Resûlullah'ı görmediği hâlde Resûlullah'ın onu görmek istediği bir adam olmaya hak kazanan Üveys'il Karni'de olduğu gibi.

Bu sebeple kardeşlerim, sünnet demek, Resûlullah'ın hadisi demek, bizim için şu fani dünyaya baktığımız pencere demektir. Ebubekir'in mağarada gördüğünü görmek demektir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yanında kılıç kullanarak şehit olmak için orada mücadele eden Müslüman gibi ben de herhangi bir sünnete sarılırken kendimi "Hamza ile buluşacağım eylemi gerçekleştiren bir Müslüman" olarak görebiliyorsam ideali büyük bir Müslümanım demektir.

Bugün Uhud, Bedir ve Mekke sokakları, Tebük, Yermük hatırlandığında gözlerimize renk katan isimler ya hacı efendilerin ziyaret ederek hatıra fotoğrafları çekti oldukleri yerler olarak kalacak ya da Kur'an'ımızın öne çıkardığı, ashabı kiramı kanatlandırarak cennete götüren bu isimler kıyamete kadar modelimiz olacak. Bu sebeple bir Müslüman "filan evde Riyazü's Salihin dersi varmış" diyerek hadis dersine katıldığı zaman, "filan hocaefendi Buhari okutuyormuş" diye, -o hadis dersini anlamadan bile olsa- dinlediği zaman, nereye götürüldüğünü bile bilmeden sadece Resûlullah çağırıldığı için kalkıp giden bir sahabi ile Allah'ın izniyle aynı yolun yolcusudur.

Yalnız bir noktada sorun yaşamaktayız. Ashabı kiram -Allah onlardan razı olsun- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem peşinden yürürken “nereye gidiyorsun ya Resûlullah yazlığa gidiyorsan ben de gelirim, sıcaksa gelirim, gece değilse gelirim” demediler. “Sen nereye biz oraya ya Resûlullah” dediler. “Sür atını denize peşinden gelelim” dediler. Seçmediler, diretmediler, beğenmeye kalkmadılar.

O gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mübarek vücudu, etten kemikten siperler gibi ashabı tarafından kuşatılmıştı. “Çok sıcak gelemeyiz” diyenlerine -ki öyle diyen iki üç kişi oldu- Kur’an onları “o, geri kalan geri kafalılar” diye itham etti. Resûlullah’ın peşinden sıcak-soğuk, iyi gün-kötü gün, mevsim, iş diye seçmeden gidilmesi gerekirken iki-üç kişi “bu mevsim çok sıcak” demeye kalktı. Sıcakta Resûlullah’ı yalnız bırakmalarının cezası olarak da Allah onları koca dünyada bir ceviz kabuğunun içine daralacak kadar yalnız bıraktı.

Bugün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mübarek vücudu, peşinden gidilen bir vücut olarak aramızda olmasa da, O’nun mübarek Sünnet’i bağrımızda olduğu sürece, beğenmek-beğenmemek, şartlarını belirlemek, sıcak-soğuk gibi bir tercih yapmadan “buradayım ya Resûlullah!” diyebiliyorsak Ebubekir’in tavrıyla özdeşleşmiş bir tavırda bulunduğumuz için inşallah cenneti de on binlerce sahabe ile beraber paylaşacağız.

Firdevs Cennetleri özellikle sesi güzel, mikrofonik sistemlerle oluşturulmuş dua törenleriyle kazanılmıyor. Havz-ı Kevser’in duasından çok eylemi var kardeşlerim. Bir “Havz-ı Kevser’de buluştur bizi” diye duanın edebiyatı var, bir de Havz-ı Kevser işleri var.

Sünnet, Havz-ı Kevser’in işinin adıdır. Bu sebeple mü’minler olarak Resûlullah aleyhisselatu vesselam ile buluşma gibi bir arzumuz varsa -ki inşallah bu arzu ile dolu, bu heyecanla ayakta- bunu gerçekleştireceğimiz şey “Sünnet” dediğimiz kavramdır. Sünnet de Resûlullah’ın hadislerinden oluşmuş bloğun adıdır. Bir hadis; cennettir veya cehennemdir, mutluluktur veya hüsrandır.

Bu sebeple Kardeşlerim,

Bugün burada yeniden bir oluşum, yeniden bir bakış, yeniden bir tefekkür tarzı olması açısından şu noktayı gündeme getirmek istiyorum. Biz mesela; “misvak hadisi; diş temizliği ve diş sağlığı ile ilgili bir ayrıntıdır” dememeliyiz. Misvak; diş temizliği, dişlerin çürümemesi, mikrop kapmaması, ana dişlerin yaşaması için vallahi billahi değildir. Çünkü herhangi bir diş fırçası bu işi misvaktan yüz defa daha iyi yapar. Misvak, bizim dişlerimizi çürütse de diş etlerimizin kanama sebebi olsa da Resûlullah’ın hatırası olarak bizim için hayattır. Onu da kullanırız; çok yağlı, cilalı şeyler yediğimiz için mecburen diş fırçası da kullanırız.

Ashabı kiram kuru bir ekmek çiğniyorlardı, misvak onlara yetiyordu. Bizim yediğimizi, içtiğimizi ancak cila malzemeleri temizler. Bu sebeple bize misvak yetmiyor olabilir ama misvağı hayat olarak görürüz. Çünkü bizim için hayat, cennet hayatıdır; dünya fanidir. Diş fırçası fani sonuçlardır, dişlerimizin misvağı ise ebedi sonuçlardır. Bakış tarzımız açısından örneklendiriyorum.

Kardeşlerim,

Diş sağlığı ve fırçayı konuşmuyorum. Konumuz misvak değil. Hadis-i şeriflere bakan gözümüzün perspektif açısını ayarlamaya çalışıyorum. Şu uygulamanın yanlış olduğunu söylüyorum: Bir Müslüman, denizin kenarında dört tarafı kapalı olan bir ev yapmış ama bir tarafına pencere açmış. Dolayısıyla evine aldığı güneş, dörtte bir oranındadır.

Resûlullah aleyhisselatu vesselam bizim hayatımızı üç yüz altmış beş gün aydınlatacak müjdeler getirdiği hâlde biz sadece misvağı diş temizleme malzemesi olarak görürsek, Peygamber'in bir yönünden ışık alıyoruz, geri tarafımız karanlık kalıyor demektir.

O'nun sağ elle yemek yemesinin sünnet oluşunu tek bir pencereden alıyoruz. "Sağ elle yemek yersen şeytan seninle yemek yemez." diyoruz. Şeytan yese de yemese de, sol elimiz dolu olsa da olmasa da, sağ elimizde şu olsa da bu olmasa da "Hayat, Resûlullah aleyhisselatu vesselam öyle istediği için sağ elle yemek yemekle yaşanır." dediğimiz zaman Müslümanca bir tavır ortaya koymuş oluruz.

Ne yazık ki bugün Müslümanlar olarak biz hadis-i şeriflere çok değerli, ahlâki ve dinî sözler diye bakıyoruz. Bu, üzerimizdeki kültür emperyalizminden sonra oluşmuş bakış tarzıdır. Hadis-i şerifler yani Resûlullah'tan bize gelen sözler; hayatımız ve yaşantımızın orijinal şeklidir. "Çok değerli sözler" demek "Hadis" ifadesi için yeterli sözler değildir kardeşlerim. Çok değerli sözler İmam Gazali'nin sözleridir, Nevevi'nin sözleridir, filanca âlimin sözleridir; çok değerlidir.

Hadis ve ayet değerli olmaz. İmana değer biçilemez ki imanın hammaddesi olan ayet ve hadise değer biçilsin. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem değerli ve değersiz ayrımı listesine konamaz. Kur'an'a puan mı vereceğiz? Peygamber aleyhisselama puan mı vereceğiz? Değer; yirmi iki ayar üzerinden mi, yirmi ayar üzerinden mi, on sekiz ayar üzerinden mi? Ne değeri biçtik? Hayır, ayetler ve bize sağih yollarla ulaşmış olan hadisler, değerli değildir; imandır, hayattır, uğruna cihat edilir, şehit olunur şeylerdir.

Uhud'da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "şurası!" diye gösterdi, orası bir yığın mü'minin şehitlik merkezi oldu. Şurasına canlar verdiler. Şimdi mü'min olarak biz, hadis-i şerifleri "şurası yani kuzeydoğu yüz yirmi derece" diye mi tarif edeceğiz? Hamza'nın uğruna şehit olduğu yere aç mı biçeceksin? Hadis-i şerifler bakarken bizim cennet güzergâhımız olarak görülmelidir. Bütün hadisler böyledir. "E ben baktım hadis-i şerif sadece diş temizlemeyi anlatıyordu." diyemezsin. Sen o kadar gördün. Allah o diş temizlemeye cennet verdiğinde dişini mi temizledin, yüreğini mi temizledin, imanını mı parlattın; o zaman belli olacak.

Elbette, beşer olarak her hadisten yüzlerce anlam çıkaramayız ama şunu biliriz; Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, hayatın bütününü kuşatmak için gelmiştir. Kur'an'ımız bütün kâinatı, insanın bütün hayatını kuşatmak için vardır ve kuşatmaktadır. Hadis-i şerifler, Peygamber aleyhisselamın açıklamaları da bu anlama gelmektedir.

Kardeşlerim,

Sadece bu bakışın zihnimizde iyice yerleşmesi açısından iki örnek zikretmek istiyorum. Peygamber aleyhisselam Efendimiz, Medine’de ziyarete gelen hacılara tesbih dağıtan, çok iyi nasihatler yapan “çocuk çocuğunuza iyi bakın, göreyim sizi” diyen bir beyefendi, yaşlı bir hacı amca gibi görüldüğü zaman, yılsonunda “sadece doğduğu gün hatırlanan” bir peygambere dönüştürülür. Bu da afettir. Bu da sonunda tahrif edilmiş Hristiyanlığın uğradığı akıbetidir.

Hayır! Kıyamete kadar bütün insanlığa yetecek enerjiyle dolu bir Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem var.

Buhari ve Müslim’in ve pek çok hadis kitabının rivayet ettiği bir hadis-i şerifi defalarca duymuşsunuzdur ama bir de “Hangi Peygamber’in Ümmet’iyiz, Peygamber’imizin açısı, genişlik itibariyle hayatı nasıl kuşatmış?” sorusunun cevabını buyurun beraber bu hadis-i şeriften bir kere daha görelim: “İman, yani bir insanın mü’min olması şu kadar bölümden oluşur.” diyor. Altmış-yetmiş küsur bölüm sayıyor, üç tane de örnek veriyor.

Biz imanın şartlarını sayarken altı şart sayıyoruz. Sakallıya “mü’min” diyoruz. Sakalını kestiyse gitti, sanki adam kafasını kesmiş gibi davranıyoruz. Tesettürlüye “mü’min” diyoruz, tesettürsüze tip tip bakıyoruz. Böyle bir bakış tarzı yok. Peygamber aleyhisselam ise sadece namaz, sadece oruç, sadece Kurban Bayramı’nda kurban kesmekten daha geniş bir açıdan, kâinatın üstünden bir noktadan bütün dünyanın ve güneş sisteminin bir yüzük kadar küçük kaldığı büyük bir açıdan bakarak imanı tarif ediyor da “altmış-yetmiş bölümden oluşur.” dedikten sonra “la ilahe illallah Muhammedün Resûlullah birinci basamaktır.” diyor. Bunu biliyorduk zaten. İmanın ve İslam’ın şartı bu, bunu biliyorduk. Biz “lailaheillallah” la bağlantılı olduğu için mescitlere dolduk, Kâbe’ye yığıldık, Mescid-i Aksa hasretiyle tutuştuk, “Kur’an kitabımız” dedik. Devamında Resûlullah buyurdu ki: “Yürüdüğün yolda birisinin ayağına batacak bir zararlı nesneyi alarak kenara koymak da imanın bu altmış bölümünden bir tanesidir.”

Camilere “la ilahe illallah” dediğimiz için doluştuk, hac mevsiminde Kâbe’ye yığıldık, umre ucuzlayınca umre üzerine umreler yaptık ama sokaklarda belediyenin toplaması gereken cam kırıklarını toplayanlar Muhammedün Resûlullah standartlarında Müslüman olarak önüne konuyor. Hâlbuki “belediyenin görevi, bana ne ya! Temizlik vergisini de vermişim ben.” diyebilirsin ama bu vatandaşlık standardı. Temizlik vergisini verdiğinden belediye temizlemediği için dilekçeni de yazarsın, mahkemeye de verirsin ama Resûlullah’ın Medinesi’nden dünyaya bakıldığında gittiğin camideki cam kırıklarını çöp kutusuna atmak “la ilahe illallah” la başlayan Müslümanlığın temel altmış standardından bir tanesidir. Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem’in Medine’sinden bakılan dünya böyle bir dünyadır.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz “İman, altmış-yetmiş bölümden oluşur” diyerek sahih bir hadisle bize ulaştırırken Allah’a iman, meleklerle iman, ahiret gününe iman, mizan, terazi bunları saymıyor. Bunları zaten biliyoruz ama Arş’ı, Levh-i Mahfuz’u kuşatan ‘la ilahe illallah sloganından sonra yoldaki cam kırığını almaktan söz ediyor. Yoldaki cam kırığını, bir ağaç parçasını yolda kediye eziyet verir, çocuğa eziyet verir, arabanın lastiğini patlatır diye alıp bir kenara koymak saygın bir vatandaşlık değil, cennete sokan eylemlerden biridir. Medine’den bakınca dünya budur. Medine’den bakacaksın ama! Buradan Medine’ye bakanların gördüğüne bakmayın siz. Medine’den bakınca dünyanın nasıl görüldüğüne buyurun bakalım.

“Yetmiş yakın iman bölümü olabilir” buyurduktan sonra bir örnek daha veriyor. Buyuruyor ki; “utanmak da imanın bir parçasıdır.” Yüzü kızaran mü'mindir. Yüz kızarıklığı, utanmak, hayâ gidince iman da gitmiş oluyor demek ki. Camiye gelirken kırık şişe parçasını alan ve almayan da imana dair bir görüntü veriyor demek ki. Ayıbı-yananı yüzüne vurulduğunda, randevusuna geç kaldığında “dokuz demiştin, on birde geldin, hani ayın biriydi, on beşi oldu” dendiğinde utancından yüzü kıpkırmızı olmayan da “lailaheillallahı” kaybeder gibi bir şey kaybetmiştir. Hadis! Hadis! Peygamber konuşuyor! Bize “iman edin” diyen iman böyle tarif ediyor. Ama hadis-i şeriflere özellikle de Cuma Hutbesi'nde muhakkak dinlenmesi gereken çok tatlı ahlaki sözler olarak bakarsak bunların hiçbiri anlaşılır. Bunların anlaşılması için “önce buradan mı Medine'ye bakıyorsun, Medine'den mi dünyaya bakıyorsun” bu ölçüyü yakalamak gerekir.

Aziz Kardeşlerim,

Ahmed bin Hanbel'in Enes bin Malik radiyallahu anhtan rivayet ettiği, “ne Peygamberim varmış benim, kâinat avuçlarının içinde, iki dudağının arasında hayat olan Peygamberim” diye övünerek dinleyeceğimiz, hayat standardımızı ona göre ayarlayarak bu camiden çıkacağımız şu hadis-i şerife buyurun dikkat ediniz.

Lütfen dikkat ediniz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bütün çocuk doğurmuş annelere-babalara, öğrencisi olanlara söylüyor. Köyde yönetici olanlara, Ümmeti Muhammed için, insanlık için iş yapan herkese söylüyor. Yirmi senedir uğraştığı hâlde çocuğuna namaz kıldırılmayan annelere, otuz senedir çocuğuna sigara bıraktırmayan babalara söylüyor. Şu dünyadaki teröre, işkencelere, kaosa bakarak “olmaz bitti bu dünyanın işi” diyenler küfrün, emperyalizmin, şirkin kudurmuşluğuna bakarak “çek tespihini, otur evinde karışma siyasete, ticarete” diyenler Resûlullah'ın sözüne baksınlar diye söylüyorum. Filan şer gücün elindeki medyatik gücü, silahı, parayı, donanımı abartarak Allah'ın dilediği zaman Şeriat'ı ile kâinata hükmedebileceğini zannedemeyecek ve bu yüzden çalışamayan, bir vakfa, bir derneğe, bir oluşuma iştirak etmeyen her Müslüman'a Resûlullah aleyhisselatu vesselam cevap veriyor.

Enes bin Malik'i dinliyoruz, Resûlullah buyurdu ki: “Sizden biriniz kıyametin kopmak üzere olduğunu görse bile elinde bir ağaç fidanı varsa onu muhakkak diksin, o işle ilgilensin.” Allahu ekber! Allahu ekber! Bir ağacın fidanı kaç saatte meyve verecek? Kıyamet ilk koptuğunda zaten benim fidanı diktiğim toprağı uçuracak.

Dağlar bile toz toprak olacak. Kıyamet kopmaya başladığında ben bir avuç yere bir fidan dikeceğim, o fidan kopmayacak, kıyamette onu biri sulayacak da meyve verecek de ben yiyeceğim. İsrail ikinci surü üfürmüş olur zaten o zaman. Birinci surü üfürülmüş, kıyamet kopmuş, dağlar uçurtma gibi uçuyor, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “sen fidanını dik” diyor. “Sen fidanını dik” diyor. Çünkü mü'min kıyamet kopsun veya kopmasın işini yapmakla yükümlüdür. On senedir sonuç alamadığım işe ne yapmalıyım? On birinci sene devam etmeliyim. Çünkü Peygamberim aleyhisselatu vesselam “yalama olmayın canım, madem tutmuyor boş verin” demedi. “Kıyamet koparken bile fidanı çürütmeyin” dedi. Sadece iki kere nasihat ettiğin hâlde seni dinlemeyen oğlunu, talebeni, arkadaşını, listeden silerken, sen ey mü'min yanlış düşünüyorsun, kıyamet kopmadığı -ki o çocuğun kıyameti ölümüydü ya da senin kıyametin senin ölümündü- böyle bir ölüm gerçekleşmediği hâlde bıkip gidemezsin. Muhammed'in Ümmet'inden hiçbir insan dört kişinin omzunda ahirete gitmedikçe bıkmaz,

usanmaz, korkmaz, yorulmaz mü'mindir. Çünkü mü'mindir. İman ederken biz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin "cennete, cehenneme inanın" diyen bu hadisine de iman ettik.

Bıkmak, usanmak hak değildir. Mü'minin böyle bir hakkı yoktur. Eğer mü'min ecdadımız -Allah onlardan razı olsun- defalarca Haçlıların işgaline bakıp "bu gâvurlarla uğraşamayacağız" deyip cihat etmeyerek dinlerini bıraksalardı bu topraklarda ezan ve namaz olacak mıydı? Altı kere gelenleri yedi kere kovdukları için bugün ezan dinliyoruz. Teknolojisinden, şerleşmiş gücünden dolayı Ümmeti Muhammed'e kan kusturan zalimlere bakıp kenara çekilenler, kıyamet günü bu fidanı dikmeyi emreden Resûlullah'a herhangi bir şefaahat dileğiyle nasıl bakacaklar? İslam için, Ümmeti Muhammed için çalışmayı; nesillerin geleceği, insanî ve İslami işler yapmayı; cami imamlarına, üç tane vakıf görevlisine bırakıp kendisinin evde ibadetle meşgul olmasının yeterli olduğunu zannedenler ellerindeki fidanları kuruttuklarının hesabıyla kıyamet günü dirileceklerdir.

Kardeşlerim,

Hesap meselesi, kitap meselesi... İşte benim Peygamberim bu. Kıyamet kopuyor, "işine bak" diyor. Yaşlı olduğu için "bizden geçti" diyerek torununun, gelininin namazıyla, ahlâkıyla ilgilenmeyen hacı nenelere, hacı dedelere bu hadisi nereye koyduklarını sorun. Gerçekten Peygamberim kıyamete karşı tedbir için "herkes elli-altmış tane hurma fidanı bulsun balkonda onları saklasın İsrail aleyhisselamın sur sesini duyunca fidanını kapan bahçeye gitsin fidan diksin" mi diyor? Bunu mu anlatıyor. Yoksa "oğlun, kızın senin fidanıdır" mı diyor? Dokuz yüz elli sene uğraş hatta suda boğulmuş hâlini görünce bile vazgeçme diyen Kur'an mantığı bu mudur?

Kardeşlerim,

Ümmeti Muhammed olmak farktır. İşte bu fark budur. Her mü'min bu Ümmet'te bir görev taşıyor. Hepimizin bir görevi var. Namaz kılmak da bir görev, kılınmasına vesile olmak da bir görevdir. Biz dini sorumluluğunu papazlara yükleyerek kenara çekilen bir Ümmet değiliz. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem herkesi dinine görevli yapıp gitmiştir. Hoca olmak değil mü'min olmak şarttır. Peygamber aleyhisselatu vesselamı bu gözlükle, hayatı kuşatan bir peygamber olarak görürsen ölürken bile umutsuz olmazsın.

Kardeşlerim,

Bir örneği sizinle zihni bir tartışmaya açmak istiyorum. Bir Müslüman ölürken bile çocukları yanına yanaşıyor da ona "lâilâheillâh de" demeye getirip sinyal veriyorlar. Onun da dili dönüyor, dönmüyor bir şeyler diyor. Allah diyor, parmağını kaldırıyor. Koca kelime-i tevhidi, cennetin şifresini son nefeste bile unutmuyorsun da ondan daha kolay olan çocuk eğitimini, insanlık için çalışmayı, Ümmeti Muhammed'e iş yapmayı, camiye gitmeyi nasıl unutursun ki! Son nefese kadar iman devam eder de imanın içini dolduran insanî sorumluluklar ihtiyarlayınca biter mi? Hem ihtiyarlayınca "bir otuz sene daha yaşayacağım" diye yeni yazlık alıyorsun hem de Ümmet için, torunların için, çocukların için, gelinin ve damadın için iş yapmaya gelince "bizden geçti" diyorsun. Senden ne hikmettir ki yazlıklar, villalar geçmez ama işe geldi mi senden her şey geçer. Muhammed aleyhisselam standardı bu değildir. Kıyametin sur sesini duyan bile işini bırakmayacak.

Demek ki kardeşlerim, bir mü'min olarak ben bir yerde ders yapıyorsam, konuşma yapıyorsam kıyamet sinyalini duysam bile bu dersi bırakmamam gerekir. Çünkü herkes yaşadığı gibi ölecek öldüğü gibi de dirilecekse eğer Allah diyerek İslam için, Ümmet için çalışarak ölmek son nefese kadar bunu devam ettirmekle, elindeki fidanı dikiyorken İsrafil aleyhisselam ile karşılaşmakla mümkündür. Kaçmakla, yorulmakla değil, iş yapmakla mümkündür.

Biz yorulunca başka bir işe geçerek dinlenen bir Ümmet'iz. Yorulmayız değil, yoruluruz. Ama bir işi bitirir bitirmez öbürüne geçeriz. Dilerim Rabb'im örnek almayı nasip eder ve kıyamet günü bizi O'nunla buluşturur diye Osman ibni Affan ve Ömer bin Hattab radiyallahu anhumadan nakil yapmak istiyorum.

Biliyorsunuz Osman ibni Affan seksen iki yaşında vefat etti, şehit oldu. Seksenli yaşlarına geldiği zamanın birinde başka birisi, onu kazma ile bahçede meşgul olurken görmüş. Yanına yanaşarak demiş ki: "bu yaştasın bu işle meşgul oluyorsun" Onun bu yaptığını uygun görmemiş yani. O yaşta, Mü'minlerin Emiri, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in iki kere damadı olmuş halife, Peygamber'in Medine'sinde elinde kazmayla çalışıyor. Dönmüş ona demiş ki: "Allah'ın beni bir iş yaparken görmesini boş dururken görmesine tercih ederim." Altmış beş emekli yaşı, Osman seksen yaşındaydı. Demek o zamanlar emeklilik çok geçmiş.

Yine Ömer bin Hattab radiyallahu anh yaşlı bir zatı görmüş. Demiş ki: "Senin bir bahçen var biliyorum. Sen niye bahçende çalışmıyorsun?" O da ona demiş ki: "Ya Emir'ul Mü'minin bizden geçti. Bu yaştan sonra ben kim bahçede çalışmak kim." Ömer bin Hattab adamın elinden tutmuş "yeminim olsun çalışacaksın, ben de seninle çalışacağım" demiş. Beraber giderek bahçede çalışmışlar. Emiru'l Mü'minin Ömer bin Hattab radiyallahu anh "benden geçti yaşlıyım" diyen bir mü'mini çalışmaya teşvik etmek için onunla çalışmış. Yaşlı adamın oğlu diyor ki: "Ben Ömer'i de babamı da ellerinde kazmayla bizim bahçede çalışırken gördüm." Bu Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem terbiyesi. Oturmak için yerimiz olacak inşallah. Koltuklara yaslanıp ebedi kimsenin kaldırmayacağı yerlerde oturacağız inşallah. İşin bittiğinde çalışmaya devam edeceğin, yorulduğunda başka bir işle dinleneceğin diyardayız.

Kardeşlerim,

Sorunumuz şudur: Biz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hadis-i şeriflerine çok değerli sözler olarak bakıyoruz. Hadis dinlemeyi bir ilim olarak görüyoruz. Sünneti nostaljik bir hatıra olarak görüyoruz. Bu yalan, yanlış, hata, çirkin, olmaz şeydir. Hadis, sünnet ilim bile değildir, dindir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem camide "Allahu Ekber" diyerek namaza durmayı, sokaktaki kırık bir cam parçasını çöp kutusuna koymakla denk tutuyor. Mü'min caminin insanı, sokağın insanı, evinin insanı, şehirlerin, köylerin, uzayın insanıdır. Yer yerinden oynasa değil, kıyamet de kopsa, değil sabah namazını kaçırmak, gusül abdesti almak, elimdeki fidanı bile bırakmam alimallah. Velew ki kıyamet kopsun.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat etmeden bir saat önce kendisinden iki bin kilometre uzağa ordu göndermişti. Ordusu Medine'den üç kilometre yürümeden O ruhunu Rabb'ine teslim etti. Altmış üç yaşındaydı. Kıyamet kopsa bile elindeki fidanı bırakmayacak

kadar çalışmaya hazır olan on yedi yaşındaki Üsame'ye ordusunu teslim etti. Gözü arkada kalmadan Rabb'ine gitti. O Peygamber'in Ümmet'iyiz.

Vel'hamdülillahi Rabbil âlemin.